

тъ тѣзи ревностъ на господина управителя, прѣ-  
станѣ да говори за мене; азъ обаче ся поразсър-  
дихъ, не на управителя, отъ когото останѣхъ  
нѣкакъ благодаренъ, но на господѣ Ларокъ: за-  
щото, ако и да почиташе повече отъ колкото трѣ-  
баше особеннытъ ми дарбы, ѣмаше, както ми ся  
видѣ, добро понятіе и за званичното ми до-  
стоинство.

По случай, на утрѣшнійтъ день, имаше да ся  
поднови поднаеманіето на едно отъ най-значи-  
тельнытъ притяжанія. А наемаше го единъ старъ  
селянинъ лукавъ сынъ, когото обаче азъ смутихъ  
съ нѣкои думы законовѣдчески, които бѣхъ на-  
рочно скроилъ съ дипломатическѣ важность. Слѣлъ  
согласяваніето ни, той сложи излекомъ на сто-  
линятъ ми три възела съ топочы. Ако и да не  
разумѣхъ значеніето на тойзи влогъ, защото не  
ся изискваше, азъ пакъ не ся покавахъ зачуденъ,  
но като развързахъ възелытъ отправихъ косвенно  
нѣкои подпытванія, и отъ отговорытъ увѣрихъ ся  
че было обрѣкло (пей) на спогодяваніето, или  
по-добрь подарокътъ, който наемателытъ обыкно-  
венно давали на стопанина на стяжаніето при вся-  
ко подновеніе на наеманіето. Но азъ отъ своѣхъ  
страхъ нѣмахъ на умъ да го искамъ, защото ни-  
каквъ таквъзъ забѣлѣжкѣ не бѣхъ намѣрилъ въ  
расписытъ на прѣдмѣстника си, които употреба-  
вахъ като примѣръ и водитель. И тогазъ написти-  
нѣ не влѣзохъ въ подозрѣніе; но когато да прѣ-